

1.[Suntem purtați de vântul sorții...] Suntem purtați de vântul sorții ca niște zmeie de hârtie,
ce se înalță și coboară
dup-a hazardului solie.
Și pare-li-se celor mari
că-n empireu vor locui,
de-or fi mai sus cu o fărâmbă
și zmeie mici de vor umbri.
Dar li-i avântul sugrumat
de sfoara strânsă-n ghemul karmei,
cum implacabil fu fixat
în legea vieții și a turmei.

2.Balada resemnaților

Când un popor îngenunchează
și-n umilință se complace,
ba chiar visează la mărire
în somnolența lui sagace,
ce spiritul i-o luminează
cu zicători precum aceea
că netăiat rămâne capul
plecat la pieptul mumei Geea,
e semn atunci fără tăgadă
de resemnare roditoare
în minți și brațe vlăguite
de-a sorții mână strivitoare.

Iar resemnarea românească
se-nvederează-n tot și toate:
în ciocoism și-n sărăcie,
în tâlhării și-n nedreptate.

Pînă și imnu-și dă obolul
la propășirea resemnării,
prin implorările-ndreptate
spre-un ceas român al deșteptării...
Așa istoria se țese
peste românii toropiți,
ce strigă doar de au coșmaruri

că îndeajuns au fost mințiți.

Steaua mea

Nopti la rînd
în ani și ani
am scotocit prin cer
căutându-mi steaua
care, zice-se,
s-a-mborțosat
cu bietul meu noroc,
și-am tot strigat fără-ncetare
spre cerul surd și greu
de-atâtea stele lucitoare:

”Cum ai putut
- o, nesătulo –
să faci ca bogătanul
din pilda lui Nathan,
luându-mi singura mioară
blândă, bălăioară,
ce purta în lână
dorul după stână,
iar în behăit,
jalea după cel jertfit?”

Dar de răspuns nici pomeneală,
când tot acuși-acuși
pomu-nstelat se scutură
și zvârle-n neființă
povara veșniciei eșuate
pe stele decedate,
așa ca farmazoana mea.
Ștergându-mă atunci pe bot
după-ndelung doritul norocel
tras printr-un inel
și-având dovezi ajutătoare
de-a dreptul zdrobitoare
despre secretul pact
dintr-a lui este veșnicie
și cea a lui nu este
de-atâta timp mai avui parte
cât cere pregătitul pentru moarte.

Sighetul Marmației,

George PETROVAI

21 oct. 2011